

lidmi, tedy za okolností, způsobilých uvést čin ten v širší známost, a vzbuditi veřejné pohoršení. S názorem, že by poslednější požadavek byl v tomto případě vyloučen proto, že čin byl spáchán v nevěstinci, nelze souhlasiti, poněvadž zákon nepředpokládá, by v tom kterém určitém případě bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno, nýbrž stačí konkrétní způsobilost, vzbuditi veřejné pohoršení. Neboť v opačném případě znamenalo by to, že by zůstalo i jednání sebe necudnější beztrestným jenom proto, že nevzbudilo pohoršení u lidí mravně zpustlých nebo mravně lhostejných, kteří náhodou samotnými byli svědky jednání toho.

Čís. 1250.

Lesní orgán, dohlízející na dělníky, pracující v lese, lze sice urazit dle §u 312 tr. zák.; v tom však, že mu byla odňata zbraň, nelze spatřovati zločin veřejného násilí dle §u 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. července 1923, Kr II 361/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství a obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 17. března 1922, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem dle §u 312 tr. zák.

Důvody:

Bezdůvodna jest stížnost obžalovaných, pokud, uplatňujíc zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. tvrdí, že není tu skutkové podstaty přestupku dle §u 312 tr. zák., jelikož M. v okamžiku, když se setkal se stěžovateli, na dělníky nedohlížel, jsa od nich ve značné vzdálenosti. Neboť jest samozřejmo, že lesní orgán, pověřený dohledem na dělníky, na několika místech v lese pracujícími, jest i tehdy ve vykonávání služby, obchází-li k tomu účelu les. Bezpodstatnou jest konečně výtká, že rozsudek jest zmatečným podle §u 281 čís. 9 b) tr. ř., poněvadž prý stěžovatelé byli v omylu ve smyslu §u 2 lit. e) tr. zák., pokládajíce se za oprávněny, ručnici M-ovi odejmouti, jelikož ho zastihli s puškou ve svém revíru, kdež dle §u 58 honebního zákona ze dne 26. července 1912 čís. 4 zem. zák. pro Moravu z roku 1914 neměl prý práva s puškou choditi. Jest sice připustiti, že omyl týkající se ustanovení §u 58 tohoto zákona po případě §u 53 lesního zákona, opravňující přísežný personál lesní k nošení pušky ve službě, mohl by přivoditi beztrestnost nějakého činu jinak trestného jako omyl, týkající se okolností pro posouzení trestnosti činu rozhodné. Jsou také myslitelné případy, že i pán honitby sám, na příklad, zastihne-li lesního hajného při pytláčení nebo má-li v konkrétním případě důvodné podezření, že pytláci neb pytláčiti zamýšlí, byl by oprávněn pomocí svých hostů hajnému pušku odejmouti, ačkoliv by pán honitby nebyl vzat do přísahy ve smyslu §u 41 honebního zákona moravského. Ale takové okolnosti v tomto případě tvrzeny nebyly a za průvodního řízení též na jevo nevyšly a nemohou se stěžovatelé dovolávati domnělého omylu již proto, že, i kdyby byli k odněti pušky oprávněni, nebyli

by již dle §u 312 tr. zák. oprávnění při tom hajného skutkem uraziti. Neznalostí tohoto ustanovení trestního zákona nemohou se však stěžovatelé dle §u 233 tr. zák. omlouvat. Zjišťuje-li tedy soud, že obžalovaní chtěli M-ovi pušku násilím odejmouti, že do něho strkali a ho za kabát tahali, ba i také poranili, a že věděti musili, že byl ve službě, stačí to pro opodstatnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku §u 312 tr. zák., jenž nevyžaduje zvláštního zjištění urážlivého úmyslu. Tvrdí-li konečně stěžovatel ve svém spise vývodním, že hajný M. nebyl ve službě, ježto ke službě personálu pro lesní strážnou službu nepatří dohled nad dělníky, v lese pracujícími, dlužno poukázat k tomu, že lesní zákon ze dne 1. ledna 1853 č. 250 ř. z. mluví v §u 52 výslovně o strážném a dozorčím personálu, který jest vzíti do přísahy pro službu lesní ochrany a lesní správy. Než i zmateční stížnost státního zastupitelství jest pochybenou. Stížnost ta spatřuje zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že nalézací soud mylným výkladem §u 53 (§u 57) lesního zákona dospěl k závěru, že lesní hajný M. nebyl mocí svého úředního postavení oprávněn choditi s puškou v revíru obžalovaného B-a, což mělo za následek, že soud nepovažoval skutkovou podstatu §u 81 tr. zák. za splněnu. Jest sice připustiti, že názor nalézacího soudu, že hajný M. jako lesní orgán k nošení pušky v revíru B-ově oprávněn nebyl, jest mylný. Než služba přísežného lesního personálu nespočívá v tom, aby konal svou službu ozbrojeně, nýbrž v tom (§ 52 les. zák.), aby podporoval personál lesní správy (§ 22 les. zák.) při správě a ochraně lesní. Dle §u 53 les. zák. jest přísežný lesní personál sice oprávněn nositi zbraně, nikoliv povinen nositi ji při konání služby. Správně tedy nalézací soud zjistil, že tehdejší služba M-ova v lese skládala se jediné z dohledu nad dělníky v lese pracujícími. Nemůže tedy býti řeči o tom, že jak stížnost tvrdí — nošení pušky náleželo ke konání jeho strážné služby vůbec a že obžalovaní násilným odnětím pušky, zmařili konání služby hajného M-a s puškou, tedy určitý způsob konání jeho strážné služby. Nehledě k tomu, že M. sám seznal, že tehdy pušku ke konání své služby vůbec nepotřeboval a že pušku jen nosil ze zvyku.

Čís. 1251.

Loupež ve smyslu §§ 192 a 194 tr. zák. jest dokonána již tím, že se pachatel věci skutečně zmocnil, třebas se mu nepodařilo držbu uloupené věci si zabezpečiti a věc si přivlastniti.

V tom, že předseda porotního dvoru soudního překročil dobu, nutnou dle okolností k přednesu právního poučení, nelze spatřovati zmatečnost.

(Rozh. ze dne 19. července 1923, Kr I 437/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 22. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ 190, 192, 194 tr. zák. — mimo jiné z těchto